

## CHƯƠNG BA MƯƠI

# NHỮNG CÁI BẮT NGỜ

**Q**uách Phiến Tiên bắt ngờ thét lớn :

- Bằng hữu khoan đi!

Du Bội Ngọc không quay đầu, nhưng dừng chân lại, từ từ hỏi :

- Không kết giao được, chắc cát hạ muốn thực nghiệm xem có thể giết tại hạ được chăng, phải vậy không?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Giết được hay không, tại hạ chẳng cần thực nghiệm. Bất quá, cát hạ chưa biết rõ cái khả năng của tại hạ, sao lại nở cự tuyệt hảo ý của kẻ ngoài vạn dặm xa, tưởng vọng đến mình?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cát hạ phải hiểu, chỉ vì cát hạ có liên quan đến Bách Hoa Môn nên tại hạ nhượng bộ một phần nào, chứ chẳng phải sợ gì cát hạ. Còn như cái việc kết giao, thú thật người như cát hạ, chẳng khi nào tại hạ dám với cao!

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Có đúng là cát hạ cho rằng tại hạ tàn độc nên không xứng kết tình bằng hữu?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Chẳng lẽ không phải như vậy?

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Độc được tuy có làm chết người, song nếu dùng một phân lượng vừa phải, thì cũng có thể cứu người! Còn như lấy độc trị độc, thì hẳn cát hạ cũng biết rõ cái đạo lý đó chứ?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu :

- Lấy độc trị độc ...

Quách Phiến Tiên chớp ngời ánh mắt :

- Cát hạ như thế đó, tại hạ như thế này, nếu chúng ta cùng liên thủ, tại hạ đảm bảo rằng trong vòng ba năm, cát hạ có thể xưng bá trong võ lâm, chiếm ngôi vị độc tôn trong thiên hạ!

Du Bội Ngọc cũng chưa quay đầu lại, chàng lạnh lùng thốt :

- Cát hạ xem trọng cái dã tâm của tại hạ quá!

Quách Phiến Tiên cao giọng :

- Sao lại gọi là dã tâm được? Đại trượng phu sanh trên đời, phải làm nên một sự nghiệp động địa kinh thiên, mới không uổng một kiếp người chứ! Du Phóng Hạc kia là con người chi mà lão còn được tôn vinh làm minh chủ vũ lâm thì tại sao chúng ta không làm được bằng lão ấy! Lão chỉ là một kẻ giả nhân, giả nghĩa, ai cho lão là quân tử, chứ tại hạ chỉ xem lão là một ác quỷ đội lốt người. Giả như chúng ta khám phá được điều bí mật của lão, tuyên bố sự thật trong khắp giang hồ, cho mọi người đều biết chân tướng của lão ta ...

Y chưa dứt câu, Du Bội Ngọc đã quay phắt người lại, gương mặt nhợt nhạt vệt nhuộm hồng, mau niêm cao hứng, chàng hét to :

- Được rồi! Thế là chúng ta thỏa hiệp như vậy đó! Từ nay chúng ta liên thủ đối phó với cái mặt người mà lòng thú cho thiên hạ biết Du Bội Ngọc có thủ đoạn như thế nào!

Quách Phiến Tiên vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi thái độ nhanh chóng của chàng, trong khi chàng kích động mãnh liệt thì Quách Phiến Tiên nhìn sững chàng, ánh mắt của y cuối cùng chớp lên, y đưa thẳng tay ra cười lớn :

- Phải! Chúng ta thỏa hiệp như vậy! Nhất định không ai được hối hận sau này!

Du Bội Ngọc ngẩng mặt lên không cười lớn :

- Tại hạ không phải là con người thất tín! Cát hạ cứ tin chắc đi!

Một tràng cười trong trẻo từ xà nhà vọng xuống, tiếp theo tràng cười, một giọng nói cũng trong trẻo như thế, vang lên :

- Muốn tung hoành trong thiên hạ, hai vị không đủ sức làm cái việc đó đâu! Còn thiếu! Còn thiếu!

## X

Do Du Bội Ngọc xuất thủ không mạnh lắm, nên chỉ trong một thời gian ngắn, những huyết đạo của Ngân Hoa Nương tự động giải khai.

Chàng nghe tiếng cười tiếng nói, đã biết là ai phát ra rồi nên chẳng lấy làm lạ, mà cũng chẳng cần nhìn lên.

Trái lại, Quách Phiến Tiên giật mình, nhưng y trầm trụ khí ngay, cũng không nhìn lên.

Y không nhìn, chỉ cười âm trầm mấy tiếng, đoạn hỏi :

- Thiếu như thế nào?

Ngân Hoa Nương cười vang :

- Thiếu tôi!

Nàng đã lấy lại bình thường từ lâu từ lâu, song chưa chịu xuống ngay, bây giờ, vung tay, đuổi chân cho hết tề đại, đoạn phủi sạch bụi trên y phục, lấy khăn lau sạch, rồi mới buông mình đáp xuống.

Bảo nàng trần truồng xuất hiện trước hàng ngàn thiếu niên, nàng không e thẹn chút nào. Nhưng bảo nàng ăn mặc xốc xếch, tóc rối, mặt lợ lem xuất hiện trước một người, nhất định chẳng bao giờ nàng chịu.

Bởi nàng rất cẩn trọng trong vấn đề trang sức, thà rằng để lộ thân vóc thiên nhiên thì chẳng sao, còn như mặc y phục vào, là phải chỉnh tề mới được.

Nhìn thoáng qua nàng, Quách Phiến Tiên chớp mắt nhanh, ánh mắt sáng rực.

Ngân Hoa Nương cười duyên, hỏi :

- Cát hạ thấy tôi thế nào?

Quách Phiến Tiên lúng túng :

- Đẹp! Đẹp vô cùng!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Rất tiếc chẳng có lấy một chiếc gương cho tôi trang điểm thêm!

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Khởi điểm trang điểm, cô nương! Như vậy đó, cũng đủ làm chết người rồi!

Chung Tịnh đột nhiên vọt mình tới, trừng mắt, hét to :

- Người là ai? Tại sao đến đây rình nghe việc bí mật của bọn ta? Người chán sống rồi phải không?

Ngân Hoa Nương cười ròn tan :

- Tiểu muội ơi! Đừng dọa ngu tử! Cái gan của ngu tử nhỏ lắm! Rất có thể ngu tử chết khiếp được đấy!

Chung Tịnh quát :

- Đã biết sợ, sao chưa cút đi?

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Tiểu muội không còn phải đuổi ngu tử! Ngu tử biết tiểu muội chứa đầy dấm trong bụng, chẳng khi nào ngu tử giành giật người yêu đâu! Nói thật với tiểu muội, nếu cần hàng trăm nam nhân, ngu tử chỉ khẽ búng một ngón tay, là mặc tình chọn lựa.

Chung Tịnh giận quá, tái mặt, không biết làm cách nào đối phó với Ngân Hoa Nương.

Du Bội Ngọc thấy thế, thương hại nàng, day qua Ngân Hoa Nương, ôn tồn bảo :

- Nếu muốn hý vọng gái nhà lành, cô nương nên tìm nơi khác. Hãy buông tha cho nàng đi!

Ngân Hoa Nương cười híp mắt :

- Tôi biết, Du công tử của chúng ta hay can thiệp vào những chuyện bất bình, nên có khi nào tôi dám bất tuân! Cầu xin công tử đừng nổi giận, ai thì tôi không sợ, chứ Du công tử thì tôi ngán lắm!

Nàng dùng hai tiếng chúng ta, lại liếc sang Quách Phiến Tiên, chứng tỏ là nàng ghép y vào với nàng.

Rồi nàng cười duyên, tiếp :

- Tôi cùng y là người đồng bệnh, hễ đồng bệnh là phải tương liên, chúng tôi cùng là kẻ chiến bại trong tay Du công tử, công tử muốn chúng tôi ngồi xuống, nhất định là chúng tôi chẳng dám đứng thêm một giây!

Đúng là nàng quyết ghép Quách Phiến Tiên với nàng rồi để cả hai trở thành đồng mạng uyên ương.

Du Bội Ngọc đã hiểu thâm ý của nàng, nàng toàn lời cuốn Quách Phiến Tiên về cùng phía với nàng, để thực hiện một mưu mô chống đối với chàng.

Chàng thở dài, thốt :

- Cô nương muốn chi, xin cứ nói ngay đi!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Tôi chẳng đã nói rồi sao?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Nhưng tại hạ không hiểu rõ ý tứ của cô nương!

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Nếu các vị muốn làm bá chủ thiên hạ, thì phải kể có tôi mới thành công!

Nàng cười tươi, tiếp :

- Chúng ta ba người hợp lại sẽ thành một lực lượng vô địch! Nhất định như vậy!

Quách Phiến Tiên cười lớn :

- Thì ra, cô nương muốn liên minh với bọn này!

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Tôi là vị bằng hữu thứ năm của cát hạ đây!

Quách Phiến Tiên nhìn nàng từ đầu đến chân, đoạn cười nhẹ :

- Người như cô nương, muốn làm hoàng hậu, thứ phi, cũng thừa tư cách, song muốn làm bằng hữu của tại hạ, thiết tưởng còn sai!

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Chẳng lẽ tôi lại kém người tình của cát hạ?

Quách Phiến Tiên thản nhiên :

- Bằng hữu khác, nhân tình khác! Tình nhân của tại hạ nhiều như cát sông Hằng, bằng hữu của tại hạ chỉ có bốn người. Mà trong bốn người đó, ba đã chết rồi!

Ngân Hoa Nương cắn môi :

- Nếu vậy, phải làm sao mới được cát hạ ưng thuận kết giao bằng hữu?

Quách Phiến Tiên điểm một nụ cười :

- Cô nương hãy nói ra điều kiện trước đi!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Tuy không là tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ, tôi e cái thuật làm cho nam nhân khoái lạc, giả như hiện giờ, cát hạ không tin thì sau này cát hạ sẽ tin tôi nói thật!

Quách Phiến Tiên nheo mắt :

- Tại hạ tin, tin gấp cô nương! Nhưng bao nhiêu đó chưa đủ!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Tôi là người có quyền thế lớn nhất, trong số các nữ nhân có quyền thế hiện tại. Nếu tôi gọi một tiếng sẽ có ba ngàn người trong năm tỉnh phụ cận kéo tới, chờ lệnh tôi sai khiến!

Quách Phiến Tiên cười nhạt :

- Người đông, chỉ có ích duy nhất cho mỗi một việc, là ăn mau hết gạo!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Tôi là người giàu nhất trong thiên hạ, tài sản của tôi có thể khích động lòng tham của quỷ thần, nếu cát hạ không tin, tôi xin cho thấy lập tức!

Quách Phiến Tiên sáng mắt :

- Giàu đến độ mua quỷ thần nổi hủ? Chắc cô nương tích trữ quanh vùng này?

Du Bội Ngọc bỗng chen vào :

- Cũng chưa đủ!

Ngân Hoa Nương trừng mắt nhìn chàng, trầm giọng :

- Tâm địa của tôi độc, thủ đoạn của tôi độc, nhất định chẳng kém một ai, nếu các vị muốn lấy độc trị độc thì chẳng còn dùng ai hơn tôi! Hà hướng...

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

- Tôi là nữ nhân, nếu có việc gì cần nữ nhân làm, thì tôi nhận lãnh làm! Tôi làm thì phải khéo hơn nam nhân!

Du Bội Ngọc suy nghĩ một chút :

- Tốt! Như vậy thì đủ rồi! Đủ!

Ngân Hoa Nương day qua Quách Phiến Tiên :

- Còn cát hạ?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Cô nương là bằng hữu thứ năm của tại hạ!

Ngân Hoa Nương vỗ tay reo lên :

- Hay lắm! Nếu bây giờ có ai trêu vào chúng ta, kẻ đó quả đến hồi tận số rồi vậy!

## X

Trước đó nửa hôm, Du Bội Ngọc có nằm mộng cũng không tưởng nổi là chàng có thể kết giao bằng hữu với hạng người như Quách Phiến Tiên, Ngân Hoa Nương.

Nhưng bây giờ thì sự thế đã khác hẳn rồi.

Anh hùng hào kiệt gần như bị tiêu diệt trọn tại đại hội Huỳnh Trì, còn lại một số người bạch không ra bạch, hắc không ra hắc, cam tâm làm nô lệ cho Du Phóng Hạc.

Duy nhất triệt để chống đối với vị minh chủ võ lâm đương thời chỉ có mỗi Du Bội Ngọc.

Độc lực, đơn thân, làm sao chàng dám hy vọng sự thành công, chứ đừng nói đến chính cái sự thành công?

Có ai dám hiệp tâm với chàng làm cái việc đó?

Chàng chỉ có cách cao bay, xa chạy, lánh nạn xa thù.

Giờ đây, bỗng Quách Phiến Tiên đề nghị, Ngân Hoa Nương đồng tình, chàng còn mong mỗi chi hơn?

Do đó tình bằng hữu được cấu kết nhanh chóng.

Lấy độc trị độc.

Đường Vô Song mà chàng cho là bậc đáng kính, suy ra còn kém Ngân Hoa Nương bởi Ngân Hoa Nương không hề giả nhân giả nghĩa như họ Đường. Cái thẳng thắn của nàng nói lên can đảm làm người.

Lấy độc trị độc!

Còn ai hơn Ngân Hoa Nương, còn ai hơn Quách Phiến Tiên?

Còn ai dám làm cái việc lấy độc trị độc ngoài hai người đó?

## oOo

Một phần mộ!

Có phần mộ nào không tịch mịch? Lạnh lùng? Về đêm, phần mộ còn gieo cái sợ mông lung!

Phần mộ này là nơi an nghỉ của tầng lớp người bần khổ, đê tiện, lớp cận bã trong xã hội loại người.

Chung Tĩnh nắm chặt tay Quách Phiến Tiên, trừng mắt nhìn Ngân Hoa Nương, giọng căm hờn :

- Người đưa bọn ta đến đây làm gì hở? Người có ý tứ gì?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tiểu muội ơi! Sợ rồi phải không? Thực ra, chẳng những địa phương này chẳng có gì đáng sợ, mà còn cung cấp cho chúng ta những niềm thích thú!

Chung Tịnh giương tròn mắt phần nộ :

- Thích thú gì? Người nói cho ta xem!

Ngân Hoa Nương vẫn điềm nhiên điềm nụ cười :

- Cứ vào đêm trăng sáng, nơi đây, quỷ hồn từ đáy mộ chui lên như con người chết sống lại trở về với thế gian, múa trò rất vui vẻ. Tiểu muội chờ một chút, chúng sắp lên rồi đó!

Một luồng gió lạnh quét qua, mang theo những ánh lửa ma từ phần mộ bốc lên, chập chờn, chập chờn...

Chung Tịnh rung người, song cố ý tỏ ra gan dạ, cười lạnh :

- Nếu thực sự chúng chui lên khiêu vũ thì ta sẽ nhập cuộc với chúng!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Phải đó! Có người đẹp như thế này, cùng nhảy nhót với chúng, tự nhiên phải thích. Người không vào, chúng cũng kéo vào!

Nàng gọi Chung Tịnh là tiểu muội, xưng là ngu tử, bất quá là để mỉa mai thôi!

Chữ người như nàng có khi nào lại kết tình tỷ muội với một thiếu nữ quá thơ ngây, quá tầm thường, dù có sắc đẹp?

Chung Tịnh càng rung người hơn. Nàng rút gọn mình trong lòng Quách Phiến Tiên.

Ngân Hoa Nương cũng rút tròn mình lại, song để cười bằng thích.

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Cô nương tìm chỗ này dấu châu ngọc, quả là cao kiến đó!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Tôi làm gì cũng chẳng qua mắt cát hạ được! Tâm ý của tôi, cát hạ hiểu rõ quá! Đúng là chúng ta đồng tình trên mọi phương diện! Đồng loại mà!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chỉ mong loại người như các vị có rất ít trên đời, càng ít càng có lợi cho đời!

Ngân Hoa Nương cười hì hì :

- Làm gì loại người đó có nhiều trên thế gian? Chỉ hai chúng tôi cũng đủ lăm rồi! Cũng đủ đầu độc cả thế gian!

Quách Phiến Tiên cười phụ họa.

Chung Tịnh đứng bên cười lạnh :

- Nếu người muốn câu dẫn nam nhân thì nhớ chớ đến một địa phương nào khác!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Đó! Đó! Hũ dấm lại được mở nắp rồi đó!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Không lẽ cô nương dẫu châu báu tại đây?

Ngân Hoa Nương nhìn chàng :

- Tôi tìm hai tên vô tích sự, cho chúng ăn uống say sưa rồi dẫn dụ chúng đến đây, nhờ chúng đào hai lô huyết, moi quan tài lên, bỏ xác chết ra, bỏ châu báu vào, đập lại như cũ!

Nàng mỉm cười tiếp :

- Phương pháp đó hay chứ? Nơi đây là phần mộ của hạng nghèo hèn, không khi nào trộm cướp tìm đến đào mả lấy vật tẩm niệm. Chỉ có quỷ mới biết được hành động của tôi!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Còn hai gã moi huyết đâu cô nương?

Ngân Hoa Nương đắc ý :

- Biết lắm mà! Tôi không làm sao qua mắt được cát hạ! Hai gã đó, tôi hậu tạ, tôi đãi rượu, nhưng thấy chúng không có phúc tận hưởng châu báu do tôi hậu tạ, tôi cho chúng say luôn vĩnh viễn! Say muôn đời!

Một việc làm đê tiện, dã man, dù có gan làm được song chẳng ai có gan nói lên. Nhưng Ngân Hoa Nương đã làm được, còn nói được.

Quách Phiến Tiên nhìn thoáng qua Du Bội Ngọc rồi mỉm cười hỏi :

- Những kẻ vô dụng có chết cũng chẳng sao, phải không Du bằng hữu?

Du Bội Ngọc muốn nói gì lại thôi, chỉ thở dài.

Cả bốn người đi quanh nghía địa một lúc, bỗng Ngân Hoa Nương dừng chân, thốt :

- Tại chỗ này đây! Kể từ đầu hướng Đông đến đây, ngôi mộ này thứ hai mươi bảy. Trước ngôi mộ có một cây nhỏ, cây đó do chính tay tôi trồng.

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Còn ai hành sự chu đáo hơn cô nương?

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Trong mộ không có xác chết, ngôi mộ chỉ là một nắm đất hờ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Chắc phải vậy!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi biết Du công tử không thích làm cái việc đào mộ! Cũng chẳng sao, đào đất cũng chẳng phải là việc quan hệ gì đó...

Nàng định lừa Du Bội Ngọc, chàng vờ như chẳng tha thiết lắm, thành ra nàng phải làm cái việc moi đất.

Một cỗ quan tài thô sơ hiện ra.

Ngân Hoa Nương thốt :

- Nó đây rồi! Tôi có ghi trên quan tài mấy chữ, chỉ rõ đây là quan tài của một thiếu phụ, chết vì ghen chồng có vợ lẽ!

Đột nhiên nàng nhìn sang Chung Tịnh, bật cười :

- Người xem! Độ ghen của nàng này có cao bằng độ ghen của người chẳng?

Chung Tịnh xanh mặt, cắn môi, không đáp.

Ngân Hoa Nương cười hì hì :

- Nghe nói, người chết rồi, quỷ hồn vẫn hiện về đại mộ mỗi đêm, chui vào quan tài. Người đồng bệnh với quỷ hồn, vẫn hẳn phải được quỷ hồn chiếu cố! Ta cạy nắp quan tài, thiếu phụ ghen đó chẳng tìm ai, chỉ tìm người thôi! Tương liên mà!

Chung Tịnh cố làm gan, song chân thì lùi lại, vô ý trung mà lùi.

Gió lạnh thổi sau lưng, gió lạnh làm cho nàng đổ mồ hôi.

Cạnh!

Nắp quan tài bật lên...

Ngân Hoa Nương kêu một tiếng lớn khủng khiếp.

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên cũng sờ nhìn nhau.

Châu ngọc đâu? Trong lòng quan tài có một xác người, xác thiếu phụ! Xác đã sình, gương mặt chần vằn, to bằng hai, bằng ba gương mặt bình thường.

Lạ lùng hơn nữa, xác chết hướng mặt ngay Ngân Hoa Nương như muốn nói :

- Chẳng những quỷ hồn của ta trở lại, luôn xác ta cũng trở lại!

## **X**

Gió đêm quét qua từng cơn. Lửa ma chập chờn khắp bốn phía.

Ngân Hoa Nương qua hồi kinh hãi, hét to :

- Rõ ràng là tôi moi xác bỏ ra ngoài, đặt châu ngọc vào trong, sao bây giờ lại thế này?

Chân nàng như nhũn lại, nàng ngã sụn tại chỗ.

Trong tay xác chết, dường tượng có một mảnh giấy.

Quách Phiến Tiên bẻ một cành cây khều thử. Đúng là một mảnh giấy! Y lại lấy cành cây kẹp lên, đọc :

- Lúc ta sống, ta bị con tiện tỳ bức đuổi! Ta chết đi, nó còn toan đuổi xác ta ra khỏi quan tài à?

Mảnh giấy bốc mùi tử khí, mảnh giấy cũng bộc lộ tử ý, tất cả đều lạnh lùng, ghê rợn!

Quách Phiến Tiên buông ngay cành cây, không dám cầm lâu.

Y là người can đảm, lúc đó cũng phải sợ.

Du Bội Ngọc thản nhiên như thường, chàng trầm giọng hỏi :

- Cô nương có chắc là không ai thấy cô nương dấu châu ngọc chăng?

Ngân Hoa Nương vừa run vừa gật đầu :

- Chắc lắm!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Kỳ quái! Nếu vậy thì ... chỉ có hai gã vô tích sự đó ... sống lại, nhưng...

Bỗng từ xa, có tiếng cười khanh khách vọng lại, rồi một câu nói tiếp theo theo đây ngạo nghễ :

- Rượu ngon vô cùng! Rượu ngon vô cùng! Cho một bình nữa đi!

Một giọng nói khác vọng lại :

- Rượu thì ngon! Song uống vào, nghe bụng đau quá!

Một ngọn đèn lồng từ xa bay tà tà tới.

Khi ngọn đèn đến gần, Du Bội Ngọc thấy hai bóng người.

Ngân Hoa Nương hét lớn :

- Hai gã đó! Chính chúng đó!

## **X**